

Ενεργειακό πιστοποιητικό (ΠΕΑ) Ένα ακόμη δικαιολογητικό ή χρήσιμο εργαλείο ;

Μέρος 1^ο

Κάθε φορά που ένας συμβολαιογράφος ή λογιστής θα σας ζητήσει να του προσκομίσετε το πιστοποιητικό ενεργειακής απόδοσης (ΠΕΑ), είμαι σίγουρος ότι θα αναρωτηθείτε αν αυτό είναι τόσο αναγκαίο για να γίνει το συμβόλαιο ή το μισθωτήριο.

Η απάντησή μου είναι άμεση και ειλικρινής. **ΟΧΙ.**

Και λόγω του ότι είναι υποχρεωτικό από το νόμο, ο πολίτης δεν του δίνει ιδιαίτερη σημασία, το έχει αντιληφθεί ως ένα ακόμη διακιολογητικό και αυτό έχει ως συνέπεια να θέλει να διαθέσει όσο το δυνατό λιγότερα χρήματα. Έτσι έχει ανθίσει μία περιέργη βιομηχανία ενεργειακών πιστοποιητικών του τύπου: με 30€ πάρε το πιστοποιητικό σου. Άχρηστα και άκυρα στο σύνολό τους όπως κάθε «μαϊμού» προϊόν. Αλλά γιατί να μην δοθούν τέτοια πιστοποιητικά αφού τόσο το Υπουργείο όσο και το ΤΕΕ στην ουσία τα έχει αφήσει στο απυρόβλητο;

Το πόσο έχει καταλάβει ο πολύς κόσμος τι είναι το πιστοποιητικό αυτό είναι και η δική μου απορία. Είμαι σίγουρος ότι έχω προσπαθήσει να το εξηγήσω στους πελάτες μου, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι πέρα από το ότι το ΠΕΑ είναι αναγκαίο να το προσκομίσουν στον συμβολαιογράφο, λογιστή ή για το πρόγραμμα εξοικονομώ έχουν και τη διάθεση να επεκτείνουν τις γνώσεις τους όσον αφορά στις λεπτομέρειες του πιστοποιητικού αυτού. Κάπως έτσι αισθάνεται πιστεύω ο περισσότερος κόσμος.

Είναι όμως αναγκαία η έκδοση του ενεργειακού πιστοποιητικού χωρίς αυτό να είναι υποχρεωτικό;

Για να απαντήσω στο ερώτημα αυτό πρέπει να αναλύσω τι είναι το ΠΕΑ και πώς μπήκε στην ζωή μας.

Ξεκινώντας την ανάλυση αυτή θα γυρίσουμε το χρόνο πίσω, τότε που έπεσε ο σπόρος που καρπός του 30+ χρόνια αργότερα είναι το ΠΕΑ. Τη δεκαετία του 1970 και μετά την πετρελαϊκή κρίση, αντιληφθήκαμε ότι το πετρελαίου που κινούσε τον κόσμο δεν θα έρεε τόσο εύκολα και τόσο φθηνά στο άμεσο μέλλον. Η ζήτηση είχε αυξηθεί στα ύψη και οι ανάγκες για θέρμανση των κτιρίων επίσης, αφού πλέον στα αστικά κέντρα ήταν η κύρια πηγή θέρμανσης όσον αφορά την Ελλάδα. Κάπως έτσι φτάσαμε στην πρώτη προσπάθεια της πολιτείας να περιορίσει την ενέργεια που καταναλώναν τα κτίρια, φέρνοντας τον πρώτο κανονισμό θερμομόνωσης το 1979.

Βέβαια εκείνη την εποχή δεν ασχοληθήκαμε καθόλου μαζί του. Και πώς να το κάναμε άλλωστε αφού δεν υπήρχαν φθηνά υλικά για να τον εφαρμόσεις σωστά, το πετρέλαιο ακόμη έρεε σχετικά φθηνά και η χαρά της κεντρικής θέρμανσης ζέσταινε το «κοκκαλάκι μας». Οπότε ως οφείλαμε να κάνουμε το παραπέμψαμε για το μέλλον.

Τη δεκαετία του '80 η συζήτηση για το πετρέλαιο συνεχίστηκε και εμπλουτίστηκε πλέον και με την αύξηση των ρύπων στην ατμόσφαιρα. Μπήκαν νέοι ορισμοί στην ζωή μας όπως η τρύπα του όζοντος, το φαινόμενο του θερμοκηπίου και η υπερθέρμανση του πλανήτη. Το νέφος της Αθήνας ορατή απόδειξη ότι υπάρχει μάλλον σοβαρός κίνδυνος. Οπότε ξεκίνησε και η συζήτηση περί της ανάγκης μείωσης των ρύπων ώστε να αφήσουμε την ατμόσφαιρα να ηρεμήσει και να ξαναγυρίσουν οι εποχές.

Εδώ θα ήθελα να σχολιάσω ότι και σε πλήρη ακινησία να ήμασταν, πάλι θα είχαμε υπερθέρμανση του πλανήτη. Αυτό οφείλεται στην μετάπτωση του άξονα της Γης που διαγράφει κύκλους με περίοδο 26000 ετών. Έτσι έχουμε κύκλους παγετώνων-απόψυξης με τον τελευταίο κύκλο παγετώνων να έχει τελειώσει πριν 12000 χρόνια. Έκτοτε η θερμοκρασία του πλανήτη ανεβαίνει χωρίς την επίδραση του ανθρώπου. Όμως ο κίνδυνος του θερμοκηπίου είναι υπαρκτός και όντως η ρύπανση της ατμόσφαιρας θα πρέπει να ελεγχθεί. Όμως φοβάμαι ότι αναπτύσσεται μια υστερία γύρω από το θέμα αυτό, την οποία θα πρέπει να την δούμε ως μία νέα ευκαιρία κάποιων για κέρδος. Άλλωστε η τρύπα του όζοντος που παρατηρείται στους πόλους δεν πιστεύω ότι έχει τόσο μεγάλη επιρροή στην υπερθέρμανση του πλανήτη μας, για το λόγο ότι οι ακτίνες του Ήλιου στους πόλους προσπίπτουν με πολύ μικρή γωνία και επιπροσθέτως οι πάγοι αντανακλούν το μεγαλύτερο μέρος αυτής πίσω στο διάστημα στο ίδιο μήκος κύματος και άρα δεν υπάρχει κάτι που να τις εγκλωβίζει στην ατμόσφαιρα. Περισσότερα για το φαινόμενο αυτό μπορείτε να διαβάσετε στο τεύχος 2 του περιοδικού του Τεχνικού Γραφείου Ο CasaΜίας μας στο άρθρο για την μετεωρολογία.

Την ίδια δεκαετία τώρα, έγιναν προσπάθειες να εφαρμοστεί ο πρώτος κανονισμός θερμομόνωσης. Όμως το φελιζόλ που χρησιμοποιήθηκε στην πλειονότητα των περιπτώσεων πρακτικά έχει αχρηστευτεί από την υγρασία. Αργότερα, στην δεκαετία του '90 - τότε που ξεκίνησα και εγώ την καριέρα μου - άρχισαν να εφαρμόζονται καλύτερα υλικά και τουλάχιστον από την εμπειρία μου μπορώ να βεβαιώσω ότι όσο αφορά στα υλικά της θερμομόνωσης τα κτίρια είναι σε

πολύ καλή κατάσταση. Ιδίως όσο προχωράμε προς τις μέρες μας η εφαρμογή του κανονισμού της θερμομόνωσης που σήμερα έχει ονομαστεί ΚΕΝΑΚ γίνεται σωστά. Έτσι σήμερα το πεδίο αρχίζει κυρίως να μετατοπίζεται στην υιοθέτηση ήπιων μορφών ενέργειας για θέρμανση / ψύξη και ζεστό νερό χρήσης, ώστε να μειωθεί η εξάρτηση από τις συμβατικές πηγές ενέργειας (πετρέλαιο, ηλεκτρισμός).

Τη δεκαετία του '90 συνεχίστηκε η συζήτηση γύρω από τον κίνδυνο του φαινομένου του θερμοκηπίου, με πιο έντονο ρυθμό και έτσι αποφασίζεται κάποια στιγμή με το Πρωτόκολλο του Κιότο να υπάρξει ένα όριο στους ρύπους που εκλύει στην ατμόσφαιρα η κάθε χώρα για την παραγωγή κάθε είδους ενέργειας. Τώρα σε πιο βαθμό έχουμε υιοθετήσει σαν χώρα τους όρους του Πρωτοκόλλου αυτού που έχουμε υπογράψει, συγχωρέστε με αλλά δεν είμαι σε θέση ακόμη να σας πω. Όμως από τα δικαιώματα των ρύπων που αγοράζουμε σαν χώρα και από τους λογαριασμούς της ΔΕΗ που μεταφέρεται το κόστος αυτό σε εμάς, θεωρώ ότι έχουμε κάνει λίγα πράγματα.

Η ΕΕ, σοφότερη από την κουβέντα αυτή που άρχισε τη δεκαετία του '80 και συνεχίστηκε τη δεκαετία του '90, έβγαλε το 2002 την οδηγία με αριθμό 91/2002 και κάπως έτσι ξεκινάει και η ιστορία των Ενεργειακών Πιστοποιητικών.

Η συνέχεια στο επόμενο άρθρο